

[Erik Hansen.]

Jeg vil gerne vende tilbage til de to såkaldte kommissionsbestemmelser, som man har vedtaget, altså henholdsvis den nordøstatlantiske og den nordvestatlantiske, for disse kommissionsbestemmelser var den egentlige baggrund for, at vi fik et lovforslag, der blev fremsat her i tinget i februar måned 1971. Der var det særlige ved dette lovinitiativ, at man skulle sætte ind på en international regulering af fiskebestanden, men når man måtte tage et særligt lovinitiativ her i landet, var det, fordi man følte, at saltvandfiskeriloven ikke slog til, fordi det her drejede sig om reguleringforanstaltninger, der også omfattede både Grønland og Færøerne. Når man så blader tilbage i disse forhandlinger, og ser, hvad der blev sagt her i det høje ting, dengang man arbejdede med denne lovgivning, er der nogle ting, jeg gerne her vil have slået fast. For det første giver den tidligere fiskeriminister, hr. A. C. Normann, dér udtryk for nogle synspunkter vedrørende dels organisationernes ret, dels det hensyn, man skal tage til fiskeriorganisationerne, når man forhandler. Jeg citerer fra Folketingstidende 1970-71, sp. 4490, hvor den tidligere fiskeriminister, A. C. Normann, siger:

„Det er både naturligt og sædvanligt, at organisationerne høres først, og de er som sagt også direkte deltagere i kommissionen og overværer dens møder både i London for Nordøstatlantens og i Canada for Nordvestatlantens vedkommende.“

Jeg vil gerne have disse ting med, for det ligger jo således, at i 1970, da man vedtog et kompromisforslag både om Øst- og om Vestatlanten, havde man i begge tilfælde fiskeriets hovedorganisationer ikke alene med på råd, men man havde dem siddende med ved forhandlingsbordet. Når man senere hen har drøftet disse ting, har det kunnet give anledning til nogen diskussion, om der var sket en ændring, dels i den forhandlingspraksis, dels i den orienteringspraksis, man fulgte over for fiskeriets organisationer fra 1970 og til nu.

Jeg vil også gerne henvise til, at da vi under udvalgsarbejdet arbejdede os igennem denne lovgivning, jeg her omtaler, blev der meget stærkt fra den tidligere fiskeriminister, hr. Risgaard Knudsens, side arbejdet for, at der skulle ske en ændring af

lovens § 1, stk. 2. Det drejede sig om, at der i loven direkte skulle stå, at i forhandlingerne, i arbejdet med udformningen af lovgivningen eller følgelovgivningen, skulle fiskeriets organisationer tages med på råd. Jeg synes, det er meget væsentligt at få disse ting frem, fordi de fortæller et og andet om, hvor dybt man gik ind i dette arbejde, og hvor stærkt man bandt sig, dengang man arbejdede med det.

Vi nåede efter meget intenst arbejde i mange møder i udvalget frem til et ændringsforslag vedrørende § 1, stk. 2, som jeg har nævnt, men vi nåede også frem til en betænkning, og denne betænkning er afgivet i enighed. Den er underskrevet af samtlige 17 medlemmer af folketingsudvalget, men der er én ting mere, man skal hæfte sig ved her, og det er det, at denne betænkning her i tinget fik nogle ord med på vejen. Den blev ikke bare afgivet, men den fik nogle ord med på vejen ved anden behandling. I Folketingstidende 1970-71 står der at læse sp. 6380 — det er hr. Risgaard Knudsen, socialdemokratiets ordfører i fiskerispørgsmål, der udtaler sig:

„På denne baggrund finder jeg det værende af betydning, at der i udvalget, som det fremgår af ændringsforslag nr. 1, har været enighed om, at ministeren skal forhandle med Dansk Fiskeriforening og Danmarks Havfiskeriforening forud for udfærdigelsen af forskrifter til opfyldelse af internationale overenskomster. Jeg går ud fra, at sådanne forhandlinger i alle tilfælde vil blive ført på et så tidligt tidspunkt, at der om nødvendigt kan gøres indsigelse med det til følge, at eventuelle vedtagelsers forpligtende virkning for danske fiskere kan afværges.“

Dermed har den tidligere ordfører for socialdemokratiet i fiskerispørgsmål på socialdemokratiets vegne givet udtryk for nogle synspunkter, som jeg gerne vil tage med ind i debatten her i dag, og hvoraf det ganske tydeligt fremgår, at socialdemokratiets forudsætninger for at gå med til denne lovgivning var, at ingen bindende overenskomster blev indgået, uden at fiskeriorganisationerne forinden var blevet hørt og havde været med til udformningen af dem. Det står tydeligere, synes jeg næsten, end man kan forlange.

En anden ting er, som jeg har nævnt